

Вранішнє сонце весело золотило облаштунки робочого кабінету, особливо ласкаючи своїм промінням красиву вазу з трояндами. Наша розмова з господинею цього офісу раз по раз переривалася вимогливими руладами телефона. Втім, не тільки дзвінки були вимогливими, а й розмови: нема в цьому жодного дива, адже кабінет належить начальнику фінансового управління райдержадміністрації Галині Іванівні Ковальчук, а переважна частина отих телефонних розмов стосується саме фінансових питань.

Протягом кількох десятиків хвилин нашої бесіди щонайменше п'ять разів доводилося господині відриватися до телефону – обстановка, власне кажучи, наче у Смольному. Втім, Галина Іванівна цікавила мене не як керівник фінансової установи, не тільки як професіонал у своїй справі, а як мама, бабуся, берегиня сімейного вогнища. Бо не

тільки високий професіоналізм (в ньому мало хто сумнівається), а й інші хороші риси, притаманні українському жіноцтву, послугували при визначенні Галини Іванівни жінкою 2001 року у номінації "Жінка – представник владних структур".

Володарка кабінету була обмежена в часі, отож наша з нею розмова була хоч і довірливою, але нетривалою. І все ж, встигли ми згадати і дещо з шкільної минушини, і наших спільних знайомих, і порозмовляти про сімейне життя. А воно – це сімейне – у Галини Іванівни не менш активне від службового. І



все через те, що державна робота забирає значно більше часу, ніж узаконених вісім годин. Отож те, що лишається, потрібно розподілити на домашнє господарство. Добре, що чоловік Ростислав Йосипович перебрав велику частину хатніх турбот на свої плечі. Та все ж такі суто жіночі обов'язки, як кухонні, – це вже господинині.

Певний поділ праці існує і в інших "галузях" домашнього господарства: Ростислав Йосипович опікується садом, а Галина Іванівна – грядками. Не завжди, звичайно, випадає змога походити біля землиці, хоч за

цими клопотами забути на якусь мить про службові діла. Але коли вдається, то вже до повної втоми. Тієї, що не гнітить, а сповнює вдовolenням.

Та найбільшою радістю для обох є приїзд доньки Ірини та зятя Віктора з північним онучком Богданчиком. Нехай і рідко приїждять вони з Кузнецовська, але то вже – велике сімейне свято. І не спускають тоді щасливі бабуся з дідусем малятко із своїх рук, втішаючись цим дорогоцінним даром.

... Телефонний дзвінок вкотре втрутився в нашу розмову. Галина Іванівна

уважно вислухала свого співбесідника, щось зосереджено обміркувала, занотувала в записнику і тут же дала конкретну відповідь. А я, зрозумівши, що трохи засидівся, наостанок поставив кілька запитань, які, на мою думку, мають довершити цей словесний портрет "міністра фінансів" району, як її називають друзі, – Галини Іванівни Ковальчук.

– Галино Іванівно, колись ви назвали найважчою "професією" дружини голови колгоспу.

– І цілком справедливо. Кожна з моїх колежанок- "голови" може це підтвердити, бо їх життя – зрідні військовому. Особисто нам випало п'ять переїздів. Що це таке? А невеличкі пожежі. (Жартує).

– Про улюблені квіти не запитую, бо добре знаю ваше вподобання – гладіолуси.

– Люблю всякі квіти, але гладіолуси для мене – поза конкуренцією.

– За чим найбільше жалкуєте?

– Мабуть, нема дорослої людини, яка б не жалкувала за юністю. Я – не виняток. Добре, що існує традиція зустрічей колишніх однокурсників. Хай це і не вертає прожитих років, але хоч трохи притуплює ностальгічні настрої.

... Коли я зачиняв за собою двері кабінету Галини Іванівни, знову пролунав настирний дзвінок телефона. Робочий день начальника фінуправління тривав...

Анатолій ХУТКИЙ.